

CSALÁDUNK

A SZEKSZÁRDI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA

EZT A NAPOT AZ ÚR ADTA,
UJJONGJUNK
ÉS VIGADJUNK RAJTA!
(Zsolt 118,24)

Elérkezett a nap, amit várva vártunk, izgalmossal, örömmel. Mint a kisgyermek, aki születésnapjára készül. A 200 esztendőhöz valóban kicsinyek vagyunk. Az ünnepségeket és a három éves lelki építkezést előkészítő egyházközségi képviselőtestületi bizottságnak nevezett csoport már hónapok óta tervezgetett, szervezett, dolgozott. Nem fáradt el, hanem inkább egyre lelkesebb lett. Megszületett az igényes meghívó, a postai bélyegezés, a kiállítás, az ünnepi napra meghívó plakát... A háttérben készült a fiatalság saját művének bemutatására, a templom alapköve történetének humoros előadására. Fordították a latin nyelvű Historia Domus alapkövetétel ünnepéről szóló részletét, szervezték a vetítést, a Schubert-mise előadását, a koncelebrációs szentmisét, de ehhez kapcsolódott a csíksomlyói zarándoklat és a remeteki Egyházközségi Nap is. Sokan sokat tettek azért együtt, hogy alapot vessünk a tervezett három éves lelki építkezéshez. Bennünk szinte hasonlóknak tűnnek ezek a napok a kétszáz évvel ezelőttiekhez. Valami szép születik. Biztosak vagyunk abban, hogy Isten kegyelme eddig is velünk volt, és Ő megáldja törekvéseinket, fáradozásunkat.

Farkas Béla plébános

A SZEKSZÁRD BELVÁROSI TEMPLOM JUBILEUMI ÜNNEPSÉGÉNEK PROGRAMJA

Szekszárd Belvárosi Templom
alapköve megáldásának
és elhelyezésének időpontja
1802. május 27.

Az építkezés három évig tartott.
A templom felszentelésére
1805-ben került sor.

A Szekszárd Római Katolikus
Egyházközség tisztelettel
és szeretettel meghívja Önt
a belvárosi templom
alapkövetételének
200. évfordulóján tartandó
jubileumi ünneplésre
a Szekszárd
Belvárosi Templomba.

2002. május 27. Hétfő
17 órakor

Schubert: G-dúr mise

18 órakor

A templom története
képekkel illusztrálva

18.30 órakor

Koncelebrációs szentmise
Mayer Mihály
pécsi megyéspüspök
és a Szekszárdon szolgált
lelkipásztorok részvételével

„Elszärmazott” papjaink visszaemlékezései

Bacsmai László

Humoros emlékeim Szekszárdról...

1990 nyarán még diakónusként meglátogattam Tamás barátomat, aki itt volt káplán. Szombaton a három esküvőből Béla atya kettőt átadott nekem. Ez volt az első esketési ténykedésem. A poén az volt, hogy az első pár nem érkezett meg.

A második pár megérkezett és az esküvői szertartásban eljutottunk addig, hogy a vőlegény letette azt esküt a feszületre. Az esküszöveg végén felszólítottam: „Csókold meg!” Természetesen ő a menyasszony felé fordult és már majdnem megcsókolta, amikor én benyögtem: „A keresztet!” Erre mindenki elkezdett röhögni, ők is, én is, a vendégserg is, és csak néhány perc után tudtuk folytatni, de akkor is nagyon nehezen. Karcsi bácsi, a volt sekrestyés megjegyezte a végén: „No, Tisztelendő Úr, ilyen vidám esküvő még nem volt ebben a templomban.”

„Remélem nem is lesz” – válaszoltam. Ezután izgatottan vártam, mit fog mondani az akkor számomra még alig ismert plébános. Béla atya a tőle megszokott huncut mosollyal csak ennyit mondott: A lényeg, hogy a házasságkötés érvényes volt. Így kezdődött még akkor, amikor még csak diakónus voltam.

Káplánként még cifrábbak is előfordultak. Íme egy ilyen:

1994 december első vasárnapján Szent Miklósról emlékeztünk. Fitt Szabi volt a Mikulás. A homília alatt kérdez-felelek volt a „Mikulással” a szembemiséző oltár előtt. Egyszerre csak a gyerekek óriási röhögésbe törtek ki, pedig mi nem is mondtunk „olyant”. Hamarosan kiderült, hogy a nevetés tárgya az volt, hogy a főoltár mögött előjött egy kutya, aki felénk tartott és a gyerekek ezt jobban díjazták, mint a mi erőlködésünket. A kutya végigcaplatva a templom közepén a gyerekek nagy bánatára elhagyta a templomot, az ajtóban egy utolsó csaholással elbúcsúzva tőlünk. Ez tényleg nem volt benne a forgatókönyvben.

Délután Béla bácsit felhívta egy „igaz hívő” és reklamált: „Hogy ez mégis csak sok, amit ez a káplán művel...” A plébános atya az én fülem hallatára csak ennyit mondott neki: „Ha ennyire zavarja, akkor máskor másik misére menjen.”

Számomra ez a válasz a mi egységünk és szeretetünk megtapasztalása volt. Ezen tudunk akkor jót nevetni, és azóta is szeretettel gondolok vissza az ilyen és sok más komolyabb és lelki élményekre is, de arra nincs lehetőség, hogy valamennyit föl soroljam. Visszagondolva az itt eltöltött évre, csak ennyit tudok mondani: Köszönöm, Istenem, hogy itt is lehettem káplán. Köszönöm mindazoknak, akik kifejezték, és azóta is kifejezik szeretetüket felém.

Bacsmai László atya

Nagy Norbert

Visszaemlékezés a Szekszárdon töltött lelkipásztori időre

Akik számára a plébánia egy kissé távollévő intézmény vagy hivatal, azoknak is mondom, hogy nagy intenzitással zajlik benne az élet. Számomra együtt testesítette meg az otthont, az ünnepet, a munkahelyet, a kiképzést és a szórakozást is. Az események és feladatok sokszínűsége és sokasága soha nem engedték meg, hogy magányos vagy tétlen legyek. Egy nagyon szép és gazdag évet tudhatok Szekszárdnak.

A legszebb élményeim azok a pillanatok, amikor a plébánossal és a plébániai munkatársakkal elbeszélgettünk a napok terheiről és örömeiről.

Különösen fontos események voltak a fiatalokkal szervezett közös rendezvények, kirándulások, táborok. Kettőt is kiemelnék: az egyik, amikor a nyáron a Pilis hegységben vándortábor bonyolítottunk, amikor nem tudtuk, hogy a következő éjszaka hol szállunk meg, vagy egyáltalán merre megyünk, kikkel találkozunk, s hogy hova

lyukadunk ki. Csodálatos társasággá alakultunk, s azt hiszem, örök emléket ültetünk egymás szívébe.

A másik egy kirándulás volt a Szekszárdi-dombságban. Ez a túra egy kissé balul sült el, ugyanis össze-vissza kóvályogtunk a dombok között, többen a végére kimerülten és lázadózva. Elszámítottuk a km-eket, az időt, az útvonalat, mindent. A végén Mőcsényből autókkal szállítottuk haza a kissé elfáradt emberkéket.

Jó volt, szép volt, köszönöm.

2002. április 25.

Nagy Norbert

Dr. Puskás Attila

Életkép a hejcei táborból, avagy mire tanít egy hegymászás

Dél körül jár az idő. Végre együtt van a nagy csapat, mi szekszárdiak, 30-40 fiatal fiú és lány a zempléni kis falu, Hejce egyik parasztházának udvarán. Az előkészítő részleg, az autókkal érkezők és a vonatkozó már mind itt vagyunk. Sátorokat állítunk, cókmojkjainkat rendezgetjük, főzzük az ebédet. Mire a mosogatással is végzünk, már jócskán eljárt az idő. Aztán valakinek kipattan a fejéből az ötlet: gyerünk, mászszuk meg a Gergely-hegyet most iziben! A kétkedő, megfontolt, józan hangokat elnyomja a lelkesedés: hát persze, menjünk, hódítsuk meg tüstént a hegycsúcsot. Tíz perc múlva már úton vagyunk. Ütemesen megyünk, hogy még sötétedés beállta előtt visszaérjünk. Útközben egy erdésztől jóindulatú figyelmeztetést kapunk, nem ajánlja, hogy nekivágjunk a hegynek, túl nagy a táv, az idő pedig már eljárt. Minket azonban semmi nem téríthet el, megyünk tovább, ha lehet, még szaporábban szedve a lábunkat. Egymás után hagyjuk magunk mögött a falut, a megművelt területeket. Túl gyors a tempó, fárad a csapat, kettészakadunk. Elől az edzettebb, jó kondiban lévő halad-

nak, mögöttük egyre nagyobb távolságra lemaradva azok, akik nem bírják tartani az ütemet. A hegy derekában egészen sűrű fenyőrengeteg széléhez értünk, szinte harapni lehet benne a sötétséget. Megtorpanunk. Mitévők legyünk? Merre tovább? Visszaforduljunk? S mi van a többiekkel? Hol van a csoport lemaradt része? Kínos várakozás szakad ránk. Kiabálunk, huhogunk, fityülünk. Semmi válasz. Telnek-múlnak a percek, lassan kezd sötétedni, hideg izzadságcseppek futnak le hátamon. Még mindig csak várunk. A fenyőrengeteg egyre fenyegetőbben mered fölénk a meredek hegyoldalon. Mi lesz, ha nem találunk ránk? Visszatalálnak-e egyedül a faluba? Induljunk keresni őket? De vajon hol? A kiabálástól kifáradt, tanácstalan és hiábavaló várakozás egy örökkévalóságnak tűnik. Majd 20-25 perc után, a reményfogyott csendben végre meghalljuk az első távoli hangokat. Felugrunk és kiabálva elindulunk feléjük. Csak alig több, mint fél órája láttuk egymást utójára, s mégis milyen boldogság a viszontlátás. Ismét együtt vagyunk! Ettől a ponttól már együtt folytatjuk az utat. Együtt vágunk neki a sötét, sűrű rengetegnek. egymásra ügyelve diktáljuk a tempót, együtt hódítjuk meg a hegyet, együtt értünk föl a csúcra és együtt térünk vissza a faluba. A Gergely-hegyi túra óta számomra ez az Egyház képe: amit teszünk, együtt és egymásra ügyelve tesszük. Nem az a fontos, hogy én, hogy néhányan vagy sokan elsőként érjenek, érjünk a csúcra, hanem hogy mindenki együtt célba érjen.

Dr. Tóth Ferenc

**Szekszárd...
szekszárdi Hívek...
de régen volt...**

...és mégis mintha nem is olyan régen lett volna... mintha olyan messze lenne emlékeimben és mégis olyan közel van... mert az ember az emlékeivel úgy van, ami szép volt, amire szívesen emlékszik vissza: az sosem öregszik benne: az mindig friss, mindig úde, mindig mintha „most” lenne... és nemcsak most, hanem „itt”, elérhetően, kézzel tapinthatóan...

Pedig már 31 éve, hogy eljöttem onnan, és mégis úgy érzem, hogy valami összeköt vele. Valami, ami nem megfogalmazható és nem kifejezhető: egyszerűen van. Talán nem is a város, hanem a városban élő emberek, a hívek,

akikkel majd 10 éves otlétem alatt – talán nem hangzik túlzottnak és szólamnak – „összehangolódtunk” – mint a hegedű húrjai... Sok-sok kedves új ismerős a templomból, a tanított gyerekeken keresztül szülők, családok, akik nemcsak elfogadtak, hanem be is fogadtak és úgy érezhettem magam Náluk, mint otthon, és pótolták a távol, Szigetváron élő szüleimet és szülői ház jó érzését. Szívesen, jó szívvel, szeretettel és köszönettel tudok csak visszaemlékezni mindannyiukra, akik közül már sokan felcserélték otthonukat örök lakásukra. Lehet, hogy nem hiszik, de gyakran visszatérnek álmaimban és ezt mindig figyelmeztetőnek tartom és felajánlok értük egy-egy szentmisét... Nagyon jól esik – amikor (bár egyre ritkábban, hiszen 78 éves lettem azóta) Szekszárdon járok és hol itt, hol ott, rámköszönnek régi ismerősök, ismerős családok felnőtt gyerekei, felnőtt, családos tanítványaim, akik közül van, akiket felismerek, van, akiknél gondolkodnom kell, amikor megkérdezik: „hát nem ismer meg?” és elbeszélgetünk régi, közös élményeinkről, emlékeinkről. Sokszor az öröm meglepetésével találkozhatom a legkülönbébb helyeken dolgozó ismerőseimmel, akik készségesen segítenek ügyeim intézésében és meleg érzéssel szívemben azt érezhetem, hogy nem lettem idegen Szekszárd városában még akkor sem, ha sok minden változott is a 31 év alatt a városban a holt anyagokban, – de az élő szívekben nem.

Isten egyik szép ajándékának köszönhetem szekszárdi állomásomat és köszönöm mindazoknak, akik széppé tették ott tartózkodásom idejét és ilyen mélyen szívembe írták emlékezeim gondolatait.

Mözs, 2002. május 9.

Dr. Tóth Ferenc
Kiérd. esperes, plébános

Dr. Szalai János

**Majdnem ötven
évvel ezelőtt**

kerültem Szekszárdra káplánnak. Sosem felejttem el, itt milyen sok jó emberrel, jó kereszténnyel találkoztam napról-napra.

Fájdalmasan szépek voltak az 56-os napok is. Egyik reggel arra ébredtünk, hogy a városnak új vezetői vannak – nagyrészt templomjáró barátaink. Csendes öröm és béke árasztott el: szabadok vagyunk. Biztosan voltak olyanok is, akik félték. De a keresztények segítettek ne-

kik: befogadták őket lakásukba.

Elsőpénteken sokan jöttünk össze a templomban. Az ünnepélyes misét a szabadságharc halottaiért ajánlottuk fel. Délután (nov. 2.) hatalmas tömeg hallgatta a temetőben a pap beszédét: szabadságról, összefogásról, szeretetről, örök életről beszélt. Katolikusok, protestánsok mind együtt emlékeztünk, imádkoztunk.

Aztán jött november 4. Még egyszer zsúfolásig megtelt a templom, hogy kérjünk erőt a jó Istentől. Este már halotti csend volt a városban. Csak néhány fekete autó járt az utcán. Itt ott megálltak, s aztán félelmetesen csattantak az ajtók. Másnap már azon kellett gondolkodni, hogyan segítsünk a magukra maradt családokon.

Szekszárdon sok jó keresztény élt. Biztos, hogy most is sokan-sokan hűségesek Istenhez.

János

Matis Géza Első benyomások...

Legtöbb ember számára igen fontosak az első benyomások, élmények. A frissen felszentelt pap számára is az első szolgálati helyen ért hatások meghatározóak lehetnek.

Hálás vagyok a Gondviselőnek, hogy Szekszárdra kerülhettem Farkas Béla plébános úr mellé. Az Ő sugárzó nyugalma, szeretete és segítőkészsége átsegített a kezdeti nehézségeken, bizonytalankodásokon. Ugyanezt a befogadókészséget tapasztaltam meg a plébániai és templomi alkalmazottak részéről. Az ifjúsági csoportról sem feledkezhetem meg, mert nemcsak vezetőként, hanem idősebb testvérként is fogadtak.

Lelkipásztorként tagja lehettem a neokatekumen közösségnek. Elmény volt számomra a gyóntatás, valamint a más felekezetek lelkipásztoraival történő rendszeres találkozások.

Alkalmam volt belekóstolni a hittanórákon a tanítás és nevelés nehézségeibe. Emlékezetesek a csütörtöki kórházlátogatások, valamint az „elsőpéntekesek” lelki gondozása.

A „Közösségi ház” rendezvényei a keresztény összetartozás szellemének fontosságát éreztették meg velem.

A Szekszárdon káplánként eltöltött egy esztendő arra igen kevés volt, hogy a lelkipásztorkodás problémáiba, bölcs megoldásaiba is belélessak, de a sokszínűségébe igen.

Matis Géza

Belvárosi plébánia hirdetései

Május 25. Este 8 órakor a Szent József Katolikus Általános Iskolában óvodásaink, általános iskolásaink, valamint ifjúságunk műsora. A fiatalok a belvárosi templom alapkövetételének vidám, humoros történetét adják elő saját szerzeményükként. Utána batus bál.

Május 26. Kiállítás a belvárosi templommal kapcsolatos emléktárgyakból. Helye: Wosinsky Közösségi Ház. Megnyitás időpontja: **de. 10 óra.** Megnyitja: **Gálos István**, a kiállítás rendezője.

Május 27. Belvárosi templom alapkövetételének 200. évfordulója, **délután 5 órakor** Schubert G-dúr miséje, utána a templom képes története (vetítéssel), **este 1/2 7 órakor** koncelebrációs szentmise **Mayer Mihály** megyéspüspök és a Szekszárdon szolgált papok részvételével. Ezen a napon a Szekszárdi 1.sz. Posta minden kimenő levelét a 200 éves évforduló jubileumi pecsétjével látja el.

Június 1. Egyházközségi Nap Remetén. Program: **1/4 8 órakor** szentmise, utána játék, versenyek, vetélkedők, kézműves foglalkozások, nagy beszélgetések, vidám együttlét.

Június 2. Úrnapja. **Dél előtt 10 órakor** körmenet a Béla téren.

Június 9. Évzáró Te Deum hittanosainknak a **dél előtt 9 órai** szentmisén.

Június 14. Délután 5 órakor a Szent József Katolikus Általános Iskola évzárója.

Június 15. Rosner Zsolt pappá szentelése Pécssett a székesegyházban **dél előtt 10 órakor.**

Július 12-15. Delegáció utazik egyházközségünkben a bissingeni testvéregyházközségbe.

Augusztus 26. Este 8 órakor A 200 éves templom bizottság gyűlése a plébánián.

Szeptember 7. Egyházközségünk Lelki Napja.

Szeptember 8. Kisboldogasszony napi búcsú Remetén.

Belvárosi plébánia hírei

2002. március 15-től
2002. Pünkösödíg

Megkeresztelték:

Dani Balázs Dániel
Dávid Szimonetta
Sárközi János
Német Luca
Schmidt Réka
Kolozvári Adrienn
Szi Benedek
Lafák Marcell
Csákvári Nikolett
Csákvári Dávid
Molnár Barnabás
Ganczer Éva Flóra
Prokos Benedek
Müller Sára Judit
Say Domonkos Endre

Meghaltak:

Skultéti József
Klézli Józsefné
Kugler Ferencné
Vörös Lajosné
Miklós Zoltán
Ótos Jánosné
Horváth Sándorné
Deák András
Szűcs Józsefné
Csapó Lajosné
Módos Istvánné
Mohai János

Megeskettek:

Jászvári Tibor-Koleszár Krisztina
Kancsár József Zsolt-Miklós Gyöngyi
Nedelkovics László-Fülöp Ágnes

Erős Ferenc-Salamon Karolina
Varga Zoltán-Kovács Katalin
Sebestyén Zsolt-Devecseri Szilvia
Kovács Endre-Zavaczkai Gabriella

Újvárosi plébánia hírei

2002. március 15-től
2002. Pünkösödíg

Megkeresztelték:

Kelemen Klaudia
Kolompár Rajmund
Lizák Hanga
Lizák Alida
Farkas Márton Renátó Ferenc
Szakállas Aliz
Farkas Andrea Ilona
Láncos Anita
Ruppert Róbert

Megeskettek:

Streicher Zsolt - Ferger Ildikó

Meghaltak:

Weber János
Szalai Jánosné
Kling Jánosné
Endrényi Imre
Gróf Ferenc
Farkas Vilmosné

Tíz éves a szekszárdi Szent Rita Katolikus Óvoda

velőknek azzal, hogy gyermekeik olyan közoktatási intézményben nevelkedhetnek, ahol az Isten adta természet és erkölcs törvényeit elsajátítva léphetnek az életbe. Ez a lelkesedés és önzetlenség átsegítette az intézményt a kezdeti nehézségeken.

Jelenlegi helyét, a Kecskés Ferenc utca 9-ben, az 1992-es tanévben kapta meg, melynek tulajdonosa az Isteni Megváltóról Nevezett Nővérek Kongregációja. Az óvoda fenntartója a Pécsi Egyházmegye.

A városban egyre jobban elfogadták ezt a nevelést, így egyre többen iratkoztak be az óvodába és az alakuló katolikus iskolába, melynek később azt óvoda tagintézménye lett. A gyerekek az elfogadó, szeretetteljes légkörben biztonságban, örömmel töltik itt napjaikat.

Hitünk és életünk alapja a Szentírás,

melyből megismerjük az üdvösségre vezető utat, az Istennek tetsző élet alakításának elveit. Mi katolikus pedagógusok a nevelő - oktató munkánkat a kollegiális - testvéri kapcsolatokra építjük. Jézus feladatot bízott ránk:

„Menjétek tegyétek tanítványommá mind a népeket!...

Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű.”

Óvodásaink fejlődése, kibontakozása irányítja nevelői tevékenységünket, törekszünk az igényesség, a szeretet és irgalmasság együttes gyakorlására. Isten ajándékaként köszöntjük az óvodánkba lépő gyermekeket:

„Milyen jó, hogy itt vagy...! S a karod ölelésre tárod,
Bár kezéd kicsiny, Szíved mégis átöleli a világot!”

Szilyné Simon Ágnes

Öröm tölti el szívünket, hogy együtt ünnepelhetjük a belvárosi templom alapkövetételének 200 éves évfordulóján a Szent Rita Katolikus Óvoda 10 éves fennállását.

1991 szeptemberében alakult meg Tolna megye első katolikus óvodája. Régi vágya teljesült a katolikus szülőknek és ne-